

[Steen Folke]

kratiet og det radikale venstre, vil være med til at sige et klart nej til de nye atomraketter.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg synes selvfølgelig, at jeg har udtalt mig klart nok, men da det åbenbart ikke har været tilfældet, vil jeg gerne sige, at den 9. og 10. december selvsagt er for sent for os. For os begynder den endelige og afgørende fase den 22. november. Man kan diskutere dette i mange detaljer, men det må være afgørende, at det netop er Pershing II raketterne, som ankommer til Vesttyskland fra denne dag ifølge den vesttyske forbundsregering. Altså bør der efter socialdemokratiets mening afholdes et ministerrådsmøde ekstraordinært inden denne dag.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Først skal jeg takke for regeringens udmærket klare redegørelse. Jeg hæftede mig særlig ved citatet af Per Hækkerup, der kaldte udenrigs- og sikkerhedspolitikken slet og ret »de livsafgørende spørgsmål«. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være.

Når man følger den udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske debat i Danmark og de vilkår, hvorunder den føres, kan man komme til at tænke på en tale, der blev holdt i Athen under tilsvarende vanskelige og anstrengte forhold for 2.382 år siden. Da sagde nemlig Sokrates til sine medborgere: »Hvordan det gik jer, medens I hørte på mine anklageres taler, det ved jeg ikke, men jeg for mit vedkommende må sige, at jeg var lige ved at glemme, hvordan jeg virkelig er. Alt, hvad de sagde, lød så overbevisende rigtigt, men sandt var næsten ikke ét ord af det alt sammen.«

Således også med denne debat. Man må få det indtryk, at det store oppositionsparti, socialdemokratiet, er modstander af raketter under enhver form, mens vi er tilhængere af i hvert fald vestlige raketter. Og dog er jo sandheden, at vi er lidenskabelige modstandere af alle raketter, og dog er sandheden, at de raketter, som vi diskuterer nu, er noget, som blev bestemt under den regering, som hed socialdemokratiets regering, og som nu angriber os for disse ting.

Man må få det indtryk, at det er den nuværende regering, der har tiltrådt NATOs

dobbeltbeslutning, mens socialdemokratiet, der hævder ikke at have ændret linje og holdning, vedvarende er mod det led i dobbeltbeslutningen, der udløser raketopstillingen. Og dog forholder det sig jo således, at det var en socialdemokratisk regering, der tiltrådte dobbeltbeslutningen, som vel hverken er bedre eller dårligere nu end dengang, om end man kunne kritisere den på det punkt, at den altså ikke har forhindret Sovjetunionen i at opstille mange flere raketter, end de havde opstillet, da dobbeltbeslutningen blev truffet.

Man kunne videre få det indtryk, at verden bliver sikrere, og at opbygningen af i hvert fald det vestlige forsvar stilles i bero, hvis marcher her og andre steder som ønsket af deltagerne fører til, at raketterne ikke opstilles i Vesteuropa.

Men de sovjetiske raketter er jo en realitet, ligesom den sovjetiske overlegenhed er en realitet, og hvis raketterne ikke opstilles, vil lande i NATO måske gå andre veje for at genskabe ligevægten, veje, hvis retning og bøjninger vi ikke har indflydelse på, og som måske fører os steder hen, hvor vi ikke ønsker at komme.

Man kunne få det indtryk, at Danmark uden videre har indflydelse på, om raketterne skal opstilles, eller på det, der skete, hvis de ikke blev opstillet. Men som danske udenrigsministre fra den allerførste under folkestyret over Per Hækkerup og Kjeld Olesen til den nuværende udenrigsminister har erfaret, er indflydelse noget, vi med omtanke, forbedelse og ikke sjældent talent i skiftende situationer skal tilkæmpe os, og det gælder, hvad enten vi taler om NATO, EF eller den store verden uden for fællesskaberne.

Man kunne få det indtryk, at ikke-opstilling vil stemme russernes sind mildt, men dels har de jo belønnet os, der ventede og ventede med at opstille, fordi vi traf den kloge dobbeltbeslutning, med at opstille endnu flere raketter og med bestandig at hæve målet for, hvad de kalder ligevægt, år efter år, dels er jeg bange for, at de vil betragte ikke-opstilling som en vældig sejr for styrkens politik, og man må nok spørge, hvad de så vil bruge den sejr til.

Man kunne få det indtryk, at hr. Kjeld Olesen, når han nu mener noget andet, end han mente, da han var med til at træffe dobbeltbeslutningen, er offer for den vældige